

Een zus en haar broer

Afgewezen Camille CLAUDEL geïnterneerd door eigen familie

- ▶ Drie dagen uit het leven van een gekweldde vrouw
- ▶ Camille Claudel zit ten onrechte in een asiel
- ▶ Hoopvol wacht ze op het bezoek van haar broer Paul

Freddy SARTOR

De film *Camille Claudel 1915* bestrijkt drie dagen uit het leven van Camille Claudel, een getalenteerde beeldhouwster en de zus van de gevierde Franse dichter, dramaturg en diplomaat Paul Claudel (1868-1955). Na het afspringen van haar relatie met de veel oudere beeldhouwer Auguste Rodin (1840-1917) ging Camille door het lint en verwoestte ze, ziek van verdriet, haar atelier. Volgens haar omgeving lijdt ze aan achtervolgingswaan en sinds 1913 verblijft ze in een klooster bij Avignon, bij zusters die geesteszieken verzorgen.

Het is 1915. Camille Claudel komt slechts tot rust in de kloosterkapel of gezeten op een bank in de tuin, kijkend naar het heuvelandschap. In de tuin staat een gedrongen, maar stevige boom. Voor de gekweldde vrouw is het een symbool: de winterse boom lijkt dood, al is hij natuurlijk nog steeds in leven. Gehavend, maar niet geveld.

Ook in Camilles leven is het winter. Ze slijt haar dagen met

Juliette Binoche als Camille Claudel, eenzame en gekweldde artieste. © 3B Productions

alleen zijn. Met de medebewoners wil ze liever geen contact en met de buitenwereld wordt haar dat onmogelijk gemaakt.

Wanneer Camille eindelijk te horen krijgt dat haar jongere broer haar komt opzoeken, is ze de hemel te rijk. Paul is de eni-

Als niemand wil luisteren als het diep binnenin zachtjes in je huilt

ge die de kunstenares mee naar huis kan nemen. Schrijver Claudel vertrouwt echter blindelings op God. Het is alsof iemand hem influistert: „God heeft belang-

stelling voor alles, zowel voor het goede als voor het kwade. Laat Hem zijn werk maar doen.” Tegen het advies van de artsen in besluit hij dan ook zijn zus in de inrichting achter te laten.

Om de kijker Camille Claudels onterechte opsluiting des tescerper te laten aanvoelen, omringt cineast Bruno Dumont zijn hoofdactrice Juliette Binoche door echte geesteszieken. Hun aanwezigheid benadrukt Camilles eenzaamheid, waarbij je scherp aanvoelt wat het betekent als niemand je begrijpt of niemand wil luisteren als het diep binnenin zachtjes in je huilt. En toch. Op haar bank in de tuin kan Camille ondanks alles ook nog genieten van een pril-

le lentezon die haar haar lijkblike gelaat, getekend door haar lot, weldadig prikkelt.

Camille Claudel 1915, vanaf 22 januari in de bioscoop • Wilt u de voorpremière beleven op 21 januari om 20 uur (datum onder voorbehoud) in Cinema Sphinx in Gent (Sint-Michielsdelling 3, aan de Korenmakt), telefoneer dan op maandag 13 januari tussen 10 en 10.30 uur naar 02 546 08 10 en u verneemt meteen of u bij de genodigden bent. Succes!

SPHINX
CULTURELE CINEMA

Vrouwen palmen het tv-scherm in

Nu de traditionele media moeten concurreren met de digitale media, zoekt Radio 1 hoe het zijn opdracht als nieuwzender het best kan invullen. Om het verschil te maken, moet de radiozender inzetten op achtergrondinformatie, opinie en duiding, meent de directie van de VRT.

Die moeilijke zoektocht naar een hernieuwde identiteit – of beter, naar meer luisteraars – heeft tot gevolg dat Radio 1 vanaf deze maand uitpakt met een vernieuwd programmaschema en opgesmukte programma's. Hoewel radiocoryfee Ruth Joos beweert dat ze nog makkelijk dertig jaar kon voortdoen, werden haar programma's *Joos* en *Sonar* onverbiddelijk afgevoerd. Die ingreep veroorzaakte heel wat beroering en opgevoelde stemmingmakerij. De radiopresentatrice blijft werken voor de VRT, maar gaat straks aan de slag bij Canvas. Op de cultuurreactie van de televisiezender zal ze in de komende maanden werken aan een nieuw programma.

Siska Schoeters, presentatrice bij Studio Brussel, waagt zich ook aan een overstap van de radio naar de televisie. Zij

krijgt vanaf maart voor het eerst een eigen televisieprogramma op Canvas, een quiz over popcultuur.

Over televisie gesproken. Eén blijft ook in 2014 trouw aan gevestigde zekerheden. Er wordt alvast niet geraakt aan de succesformule van het vooravondblok: *Dagelijkse kost* (kookprogramma met Jeroen Meus), *Blokken* (quiz met Ben Crabbé), het *Journal*, *Iedereen beroemd* (nieuws in de marge over gewone mensen) en de soapserie *Thuis*. Ook het praatprogramma *Café Corsari* keert in het voorjaar terug. Toch lanceert Eén nog vóór de zomer elf gloednieuwe programma's, met *In Vlaamse velden*, een tiendelige fictiereeks over een Gentse familie die probeert te overleven tijdens de Eerste Wereldoorlog, en de docuserie *Iedereen Duivel* als paradepaardjes.

O ja, Annemie Struyf maakte intussen haar rentree op Eén met de nieuwe reportageserie *Via Annemie*. Straks maakt ook Frieda Van Wijck opnieuw haar opwachting in *De klas van Frieda* en de vierdelige serie *Grand Central Belge*.

Reyers laat krijgt op vrijdagavond een toemaatje. Met twee gasten wordt dan teruggeblikt op de voorbije week. Afwisselend met Lieven Van Gils presenteert Kathleen Cools voortaan het smaakmakend laatavondprogramma. Annelies Beck volgt haar op in *Terzake*. Zo te zien, palmen vrouwen het televisiescherm in. Het heeft er toch alle schijn van.

Luk VAN BEL

Moeder zoekt verloren zoon

Ierse tienermoeder Philomena werd in de jaren 1950 haar driejarige zoontje ontnomen

Het verhaal dat de Britse filmer Stephen Frears brengt in *Philomena* mag zich een tiental jaar geleden daadwerkelijk hebben afgespeeld, het klinkt onwaarschijnlijk. Twee mensen, allebei niet meer zo jong, komen op een pijnlijk moment in hun leven toevallig met elkaar in contact. Journalist Martin Sixsmith (gespeeld door Steve Coogan) is net ontslagen als regeringsraadgever en bazuïnt overal rond, op zijn typisch cynische manier, dat hij nu eindelijk tijd krijgt om het boek te schrijven over de geschiedenis van Rusland waarin niemand is geïnteresseerd. Dan leert hij Philomena Lee kennen (Judi Dench in de rol van haar leven), die op zoek is naar haar zoon Anthony die ze vijftig jaar geleden voor adoptie had moeten afstaan en van wie ze sindsdien niks meer hoorde.

Als tiener was Philomena in 1952 ongewenst zwanger geraakt na een vrijpartij op de kermis. Ze werd opgevangen in het klooster van Roscrea in Ierland. Na Anthony's geboorte aldaar gaf de tienermoeder haar ouderlij-

Kibbelend op transport door de luchthaven. Het vliegtuig naar de Verenigde Staten wacht. © BBC Films

ke rechten op de jongen op, maar bleef aan de slag in een wasserij om hem financieel te ondersteunen. Op driejarige leeftijd werd Anthony alsnog geadopteerd.

Aanvankelijk ziet de journalist geen brood in het verhaal, volgens hem het zoveelste stukje human interest, „een reporta-

ge over kwetsbare, domme mensen voor...” – juist. Toch besluit hij Philomena te helpen en bijgevolg trekken beide tegenpolen gezamenlijk op pad.

Ander niet onbelangrijk verschil: Philomena is diepgelovig, Martin volstrekt ongelovig. Ze kibbelen wat af onderweg, wat

de zwaarwichtige problematiek enigszins draaglijk maakt. Dankzij het speurwerk van de journalist ontpopt de film zich bovendien al snel als een heuse thriller, en gaat het richting Verenigde Staten. Maar dan komt de ontduchtering, als blijkt dat Philomena's zoon reeds negen jaar geleden is overleden.

Ondanks wat ze allemaal te verduren kreeg, zweert Philomena op geen enkel moment haar geloof af. Haar grootmoedigheid is met geen pen te beschrijven. Wanneer een oude non in het klooster van Roscrea maar niet wil toegeven dat ze in de jaren 1950 fout was, schenkt Philomena haar vergiffenis. Tot woede van de journalist, die even later zal inzien dat Philomena gelijk heeft. In de kloosterwinkel koopt hij een heilig-hartbeeld.

Philomena is een verhaal over grootmoedigheid en waardigheid. Een levensles ook van een eenvoudige moeder aan een zelfingenomen journalist. (fs)

Philomena, vanaf 8 januari in de bioscoop.